

trages som nye anlæg. Bl. a. af de grunde, der er anført ovenfor vedrørende anlæg, som er oprettet efter 1926-lovens ikrafttræden uden at efterkomme deres pligt til at søge godkendelse, finder KF det rigtigt, at anlæg, som er oprettet før 1926-loven, og som hidtil ikke er landvæsenskommissionsbehandlet som følge af reglen i 1926-lovens § 7, nu kommissionsbehandles, hvis de efter den nye lov skulle have kommissionstilladelse, og det foreslås i KF § 38, stk. 2, at der inden 1 år efter forslaget ikrafttræden skal søges om vandindvindingsret for sådanne anlæg. Indenrigsministeriet er enig i, at det er ønskeligt, at disse anlæg kan blive kommissionsbehandlet — eller, hvis de er af den i § 12 nævnte art, behandlet af kommunalbestyrelsen —, men man har under hensyn til den stilling, man har taget til de efter 1926 oprettede, ulovlige vandforsyningsanlæg, ikke ment at kunne sætte en absolut frist på et år for ansøgningen om kommissionsbehandling. Herudover svarer § 68, stk. 2, 3. pkt., til KF § 38, stk. 2.

Stk. 2, 4. punktum, svarer til KF § 38, stk. 3, men omfatter kun de af § 12 i nærværende lovforslag omfattede anlæg, som tidligere var lovlige uden tilladelse i medfør af reglen om grundejerens begrænsede indvindingsret; endvidere har man heller ikke her villet sætte nogen absolut frist.

Til § 69.

I 1. punktum fastslås i overensstemmelse med KF § 39, 1. punktum, at tidligere givne tilladelser til afløb, nedsviining, beholdere og lignende bevarer deres gyldighed. Tilladelserne skal dog efter 3. punktum være undergivet lovforslaget § 39 og lovforslagets regler om ændring og bortfald af tilladelserne — herunder § 40, stk. 3, om fri tilbagekaldelighed for de tilladelser, der omfattes af § 40.

I 2. punktum fastslås, at forhold af denne art, som var lovlige uden myndighedsgodkendelse ved lovens ikrafttræden, men som ved oprettelse efter lovens ikrafttræden ville kræve tilladelse, fortsat er lovlige. Sådanne forhold ville meget ofte kræve tilladelse, hvis de var oprettet efter lovens ikrafttræden, jfr. lovforslagets § 40, men man har under hensyn til, at også disse rettigheder er undergivet bl. a. lovforslagets regler om tilbagekaldelse, herunder reglen i § 40, stk. 3, og der på dette grundlag kan skrives ind over for dem, ikke fundet det nødvendigt at foreslå en regel svarende til § 68, stk. 2, 3.-4. punktum, om, at det skal kunne pålægges rettighedernes indehavere at søge tilladelse.

Til § 70.

Stk. 1 er i overensstemmelse med KF § 39, stk. 1, 1. punktum.

Stk. 2 svarer til en vis grad til KF § 39, stk. 1, 2. punktum. Bestemmelsen fastslår, at aftaler, som under den tidligere lovgivning, se bl. a. 1857-lovens § 8, er truffet mellem vandværker og forbrugere om vandforbrugets nærmere omfang m. v. — f. eks. aftaler om begrænsning af industriers vandforbrug — bevarer deres gyldighed. Der tages dog forbehold om, at vandværkerne kan begrænse det aftalte forbrug, hvis der i vandværksregulativer gennemføres almindelige regler om, at aftaler om et bestemt vandforbrug kun gælder indtil videre.

Til § 71.

Bestemmelsen svarer til KF § 39, stk. 2.

Til § 72.

Stk. 1 svarer i det væsentlige til KF § 39, stk. 3. Med hensyn til stk. 2 og 3 henvises til bemærkningerne til § 4.

Til § 73.

Vandforsyningen på Færøerne er en overfladevandforsyning; der findes både kommunale og private anlæg. Loven af 24. april 1896 om beskyttelse af vandforsyningsanlæg gælder på Færøerne. Efter 1926-lovens § 21 kan regeringen ved kgl. anordning sætte 1926-loven i kraft på Færøerne med de lempelser, der findes hensigtsmæssige; loven, der navnlig omfatter grundvandforsyning og således ikke ville være af større betydning for Færøerne, er imidlertid ikke sat i kraft på Færøerne. Fremtidige bestemmelser om vandforsyning på Færøerne må formentlig antages i et sådant omfang at angå kommunale forhold, at spørgsmålet må være et færøsk særانliggende efter lov nr. 137 af 23. marts 1948 om Færøernes hjemmestyre. Det foreslås derfor, at nærværende lovforslag ikke skal gælde for Færøerne. Heraf følger, at heller ikke ophævelsesbestemmelserne i § 67 gælder, og at loven af 1896 derfor fortsat vil gælde på Færøerne.

I Grønland bygger vandforsyningen på overfladevand og i et vist omfang på smeltning af is fra bræer. Den hidtidige vandforsyningslovgivning omfatter ikke Grønland, og det foreslås, at heller ikke nærværende lovforslag skal omfatte Grønland.